

Sygnatura akt VIII Ga 220/13

WYROK

WIMIENIURZECZYPOSPOLITEJPOLSKIEJ

Dnia 6 września 2013 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie VIII Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący:SSO Anna Budzyńska (spr.)

Protokolant:st. sekr. sądowy Joanna Witkowska

po rozpoznaniu w dniu 6 września 2013 roku w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki akcyjnej z siedzibą w K.

przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w D.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego Szczecin - Centrum w Szczecinie z dnia 26 marca 2013 roku, sygnatura akt X GC 862/12 upr

I. oddala apelację;

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 90 zł (dziewięćdziesięciu złotych) tytułem kosztów procesu w postępowaniu apelacyjnym.

SSO Anna Budzyńska

Sygn. akt VIII Ga 220/13

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 26 marca 2013 r. Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie w sprawie o sygn. akt X GC 862/12 zasądził od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w D. na rzecz powódki (...) spółki akcyjnej z siedzibą w K. kwotę 512,40 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 14 października 2010 r. oraz kwotę 227 zł tytułem kosztów procesu.

Sąd Rejonowy podniósł, że podstawa prawna roszczenia powódki wynikała z art. 750 k.c., a jej legitymacja procesowa z treści umowy cesji z dnia 15 grudnia 2011 r. i (art. 509 § 1 i 2 k.c.). W ocenie Sądu pierwszej instancji powód wykazał fakt zawarcia i wykonania umowy. Brzmienie przedłożonych przez stronę powodową dokumentów w postaci umowy o zamieszczenie reklamy i załączonych do niej aneksów zawierają warunki transakcji - w zakresie dotyczącym rodzaju publikacji, wartości wynagrodzenia i warunków płatności. Wymienione dokumenty zawierają oświadczenie o akceptacji warunków zamówienia ze strony pozwanej reprezentowanej przez S. K.. Dokument w postaci umowy o zamieszczenie reklamy opatrzony został oprócz czytelnego podpisu reprezentanta, także wyraźną pieczęcią pozwanej spółki. Podkreślić należy, iż w treści umowy o zamieszczenie reklamy z dnia 2 lutego 2010 r. zawarto NIP zamawiającej spółki tj. 955-20-47-139 i jak ustalił Sąd Rejonowy jest to NIP pozwanej, a tym samym pomimo zmiany firmy pozwanej (S. na S. C.) jest to ten sam podmiot, który zawarł umowę w dniu 2 lutego 2010 r. W kwestii prawidłowości realizacji

umowy Sąd pierwszej instancji zauważył, że o spełnieniu przez powódkę świadczenia publikacji reklamy świadczą w sposób wystarczający przedstawione dokumenty w postaci kopii wydruku z P. Firm (...). Pozwala to przyjąć, iż powódka wywiązała się z warunków podpisanej umowy. Po zamieszczeniu reklamy powódka obciążyła pozwaną fakturą Vat nr (...), co stanowiło logiczną konsekwencję wykonania przez nią umowy.

Odnosząc się do podniesionego przez pozwanego zarzutu przedawnienia Sąd Rejonowy wskazał na regulacje art. 751 pkt 1 k.c. oraz art. 120 § 1 k.c. Jak wynika z treści umowy strony ustalając warunki transakcji określili termin płatności na dzień 30 kwietnia 2010 r. Skoro zatem strony poczyniły odmienne ustalenia wobec OWU co do terminu płatności (regulującego termin zapłaty zaliczki oraz dalszych produktów w miarę ich ukazywania w (...)) uznać należało, iż z upływem terminu płatności wskazanego w umowie wiązać należy wymagalność roszczenia powoda. Tym samym roszczenie strony powodowej uległoby przedawnieniu z dniem 30 kwietnia 2012 roku, pozew zaś został złożony 12 kwietnia 2012 r., a więc przed upływem terminu przedawnienia. Sąd I instancji podkreślił, że świadczenie cedenta E. Polska było świadczeniem jednorazowym, nie przewidywano bowiem ukazywania się dalszych produktów, stąd poczynione ustalenie odnośnie terminu jednorazowej płatności za wykonanie usługi.

Odsetki ustawowe od zasądzonej należności głównej przyznano, na podstawie art. 481 k.c., zgodnie z żądaniem pozwu od dnia 14 października 2010 r.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu Sąd Rejonowy oparł na treści art. 98 § 1 i 3 k.p.c., art. 99 k.p.c. oraz § 2 ust. 1 i § 6 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.

Pozwany wniósł apelację od powyższego wyroku, zaskarżając go w całości oraz zarzucając mu:

- naruszenia prawa materialnego tj. art. 751 pkt 1 k.c. w zw. z art. 120 § 1 k.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie polegające na błędnym przyjęciu, że termin płatności został określony na dzień 30 kwietnia 2010 r., co w konsekwencji doprowadziło do uznania przez Sąd, że roszczenie powódki nie uległo przedawnieniu.

Wskazując na powyższe zarzuty pozwany wniósł o zamianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. Nadto wniósł o zasądzenie kosztów procesu.

W uzasadnieniu apelacji skarżący nie zaprzeczył temu, że podczas zawierania umów dopuszczalne jest ustalenie warunków innych niż przewidziane w Ogólnych Warunkach Umów. Podniósł jednakże, że Sąd Rejonowy pominął okoliczność, iż w treści umowy z dnia 2 lutego 2010 r. określone zostały dwa sprzeczne ze sobą terminy. Pierwszy z nich został określony na dzień 30 kwietnia 2010 r. i został dopisany na umowie odręcznie. Umowa zawarta została jednak przy wykorzystaniu formularza, w którym tuż ponad miejscem na podpis i pieczętkę znajduje się klauzula stanowiąca, że „Zamawiający reklamę zobowiązuje się wpłacić zaliczkę w uzgodnionej wysokości w terminie 7 dni roboczych od daty zawarcia umowy”. W ocenie apelującego gdyby zgodnym zamiarem stron było określenie innego terminu płatności to z pewnością skreśliłyby wskazaną klauzulę, dopisując odręcznie inne postanowienia. Skoro zatem strony nie przekreśliły ani w żaden sposób nie zaznaczyły w umowie, że nie będzie ich obowiązywać wspomniany termin 7 dni roboczych to ich zgodnym zamiarem było ustalenie tego właśnie terminu jako terminu płatności zaliczek. Skarżący poddał także w wątpliwość czy odręczny dopisek widniał w umowie w momencie jej podpisywania.

W odpowiedzi na apelację powód wniósł o jej oddalenie oraz zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja okazała się bezzasadna.

Na wstępie podnieść należy, że pozwany nie podważał stanowiska Sądu Rejonowego o wykazaniu przez powoda faktu zawarcia umowy i jej wykonaniu. W apelacji skarżący zakwestionował jedynie argumentację Sądu pierwszej instancji

odnoszącą się do podniesionego przez niego zarzutu przedawniania, co w świetle art. 378 § 1 k.p.c. determinowało zakres rozpoznania sprawy przez sąd odwoławczy.

Mając zatem na względzie powyższe Sąd Okręgowy, dokonując - w świetle zarzutów apelacji - ponownej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, podzielił ustalenia Sądu Rejonowego co do określenia terminu wymagalności roszczenia powoda.

Jak wynika z treści dołączonej przez powoda do pozwu umowy strony określiły termin spełnienia świadczenia na dzień 30 kwietnia 2010 r., a zatem w sposób odmienny aniżeli wynikający z Ogólnych Warunków Umowy o zamieszczanie reklamy w produkcie wydawcy. Przyjąć zatem należało, że roszczenie stało się wymagalne w terminie ustalonym przez strony.

Konkluzji tej nie mógł – w ocenie Sądu odwoławczego - zmienić fakt, że w umowie tej strony nie dokonały jednocześnie wykreślenia użytego w tym dokumencie sformułowania „Zamawiający reklamę zobowiązuje się wpłacić zaliczkę w uzgodnionej wysokości w terminie do 7 dni roboczych od daty zawarcia umowy”. Sformułowanie to stanowiło w istocie powtórzenie pkt 5.1. OWU. Podnieść ponadto należy, że umowa ta była zawierana z wykorzystaniem wzorca umowy ustalonego przez powoda. Stosowanie tego wzorca nie oznaczało jednak, że strony w ramach swobody kontraktowej nie mogły modyfikować wynikających z tego wzorca poszczególnych postanowień, w tym terminów spełnienia świadczenia.

Zgodnie z art. 385 § 1 k.c. w razie sprzeczności treści umowy z wzorcem umowy strony są związane umową. Sprzeczność, o której mowa w art. 385 § 1 k.c., jest pojmowana jako niezgodność „wewnętrzna”, powstała w treści umowy, złożonej z inkorporowanego do niej wzorca oraz z indywidualnie uzgodnionych postanowień. Sprzeczność ta zachodzi, gdy określone postanowienia będące treścią umowy i treścią wzorca są odmienne. W przypadku jej wystąpienia ustawodawca dał pierwszeństwo (priorytet) postanowieniom umownym, zgodnie z założeniem, iż na obszarze czynności prawnych rozstrzygająca winna być wola stron. Innymi słowy za wiążącą należy uznać umowę uzgodnioną indywidualnie pomiędzy stronami, nie zaś wzorec umowy. Z tych też względów za decydujące należało uznać uzgodnione indywidualnie warunki. Powtórzyć należy także za Sądem I instancji, co pomija skarżący, iż świadczenie cedenta (...) było świadczeniem jednorazowym, nie przewidywano bowiem ukazywania się dalszych produktów, stąd poczynione zostały ustalenia odnośnie terminu jednorazowej płatności za wykonanie usługi – bez wskazywania płatności w formie zaliczki.

Wskazać też trzeba, że pozwany w toku postępowania przed Sądem pierwszej instancji nie powoływał się na istnienie wątpliwości co do tego czy odręczny dopisek widniał już w momencie zawierania umowy. Przedstawienie zatem tych twierdzeń dopiero na etapie postępowania odwoławczego w świetle regulacji art. 381 k.p.c. należało uznać za spóźnione. Niezależnie od tego za sprzeczne z zasadami logiki i doświadczenia życiowego jest przyjęcie, że poprzednik prawny powoda, który zgodnie z warunkami wzorca umowy i OWU był zobowiązany do wcześniejszego żądania spełnienia świadczenia wzajemnego, wbrew woli pozwanego i w sposób niekorzystny dla siebie, samowolnie dokonałby modyfikacji terminu wymagalności zobowiązania.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie art. 385 k.p.c., Sąd Okręgowy oddalił apelację.

Zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sporu rozstrzygnięcie o kosztach postępowania odwoławczego, które pozwany przegrał w całości, oparto na treści art. 98 § 1 i 3 k.p.c., art. 99 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. przy zastosowaniu § 12 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 6 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.